

1 ואף-על-פי-כן, גם באמרם "כפר לעמך ישראל", מדייקים לומר "ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל"
 2 - לא ב"עמך ישראל" גופא חס-ושלום, דמאי קא-משמע-לן, אלא "בקרב עמך ישראל", באיזו פינה נדחת
 3 כו' ("ערגעץ וואו פאָרוואָרפן").

4 אמנם, מה שכתוב "ונכפר להם הדם" - אין זה מדברי הכהנים, דכיון שהכהנים מדקדקים ביותר על
 5 בני-ישראל, הנה כשרואים שישנו ענין של "דם נקי", אינם יכולים לברכם כו'; ולכן מפרש רש"י ש"הכתוב
 6 מברשם שמשעשו כן יכופר להם העון".

7 ז. והנה, לאחרי שכבר נאמרו כל פרטי הדינים דעריפת העגלה במעמד הזקנים והכהנים, ופרטי
 8 האמירות שלהם, עד להבטחה ש"יכופר להם העון" - אינו מובן: מה מוסיף הכתוב "ואתה תבער גו'",
 9 שלכאורה הוא מיותר!?

10 [ואם משום מה שנאמר שזהו "הישר בעיני ה'" - הרי ענין זה היה יכול הכתוב לכלול בפסוקים
 11 שלפני זה].

12 וענין זה מכריח את רש"י לפרש שבפסוק זה יש דבר חידוש, ולכן כותב רש"י "מגיד כו'", שזהו לשון
 13 שמורה על דבר חידוש - שפסוק זה בא ללמד דין חדש בנוגע להורג, "שאם נמצא ההורג אחר שנתערפה
 14 העגלה, הרי זה יהרג".

15 אך על-פי-זה אינו מובן: מהו הפירוש "ואתה תבער הדם הנקי מקרבך" - הרי "הדם הנקי" הוא דמו
 16 של הנהרג, ומה שייך ענין זה להריגת ההורג?

17 ויובן על-פי הדיוק בפירוש רש"י בפסוק "כפר גו'", שגם בו נאמר הלשון "ואל תתן דם נקי גו'",
 18 ואף-על-פי-כן, בנוגע לסיום הפסוק "ונכפר להם הדם", כותב רש"י ש"יכופר להם העון", ואינו משתמש
 19 בלשון "דם" שבפסוק (כמו בפירוש התרגום: "ויתכפר להון על דמא"), והיינו, שעל-ידי עריפת העגלה
 20 נתכפר רק העון שבשפיכת דם נקי של הנהרג.

21 ועל-פי-זה מובנת הוספת הכתוב "ואתה תבער הדם הנקי גו'", "שאם נמצא ההורג אחר שנתערפה
 22 העגלה, הרי זה יהרג" - כי נוסף על כפרת העון, יש צורך גם לבער את ההורג ששפך דם נקי.
 23 ח. ויש להוסיף בזה - על-פי פנימיות הענינים:

24 כללות הענין דשפיכת דם קאי על העובר עבירה, שעל זה נאמר¹² "שופך דם האדם באדם גו'",
 25 כמבואר בדרושי חסידות¹³ שהוא ענין שפיכת דם האדם דקדושה (נפש האלקית ויצר טוב) על-ידי אדם
 26 דבליעל (נפש הבהמית ויצר הרע).

27 ובזה גופא ישנו מצב של "נופל בשדה" באופן ש"לא נודע מי הכהו":

28 לפעמים יודע האדם סיבת נפילתו - "מי הכהו", מצד תאווה או גאוה, ישות ומציאות כו', אבל לפעמים
 29 ישנו מעמד ומצב ש"לא נודע מי הכהו"; הוא מרגיש בעצמו שהוא חומרי ("ער איז פאָרגרעבט"), אבל
 30 הוא לא יודע מהי הסיבה שגרמה לכך, וענין זה מורה על גודל הנפילה ביותר, עד כדי כך שאינו מרגיש
 31 סיבת הנפילה.

32 והעצה לזה היא הענין דעגלה ערופה - ענין של חוקה (לפי אלו שמונים עגלה ערופה בין החוקים¹⁴),
 33 שמורה על ענין ה'קבלת עול' ו'מסירת נפש', שזהו ענין שלמעלה מחילוקי דרגות (ומרומז גם בעריפת
 34 העגלה מן העורף, ולא מן הצואר, כיון שבעורף אין ענין של התחלקות כו'¹⁵), ולכן הרי זה הלעומת-זה
 35 של הנפילה באופן ש"לא נודע מי הכהו".

המשך בעמוד קלט

126-7.

(15) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות משא הארון בכתף בסופו

(דרמ"צ מב, ב).

(12) נח ט, ו.

(13) לקו"ת במדבר יג, ג.

(14) ראה יומא סז, ב בפ"י הר"ח. וראה לקו"ש חכ"ד ע'.